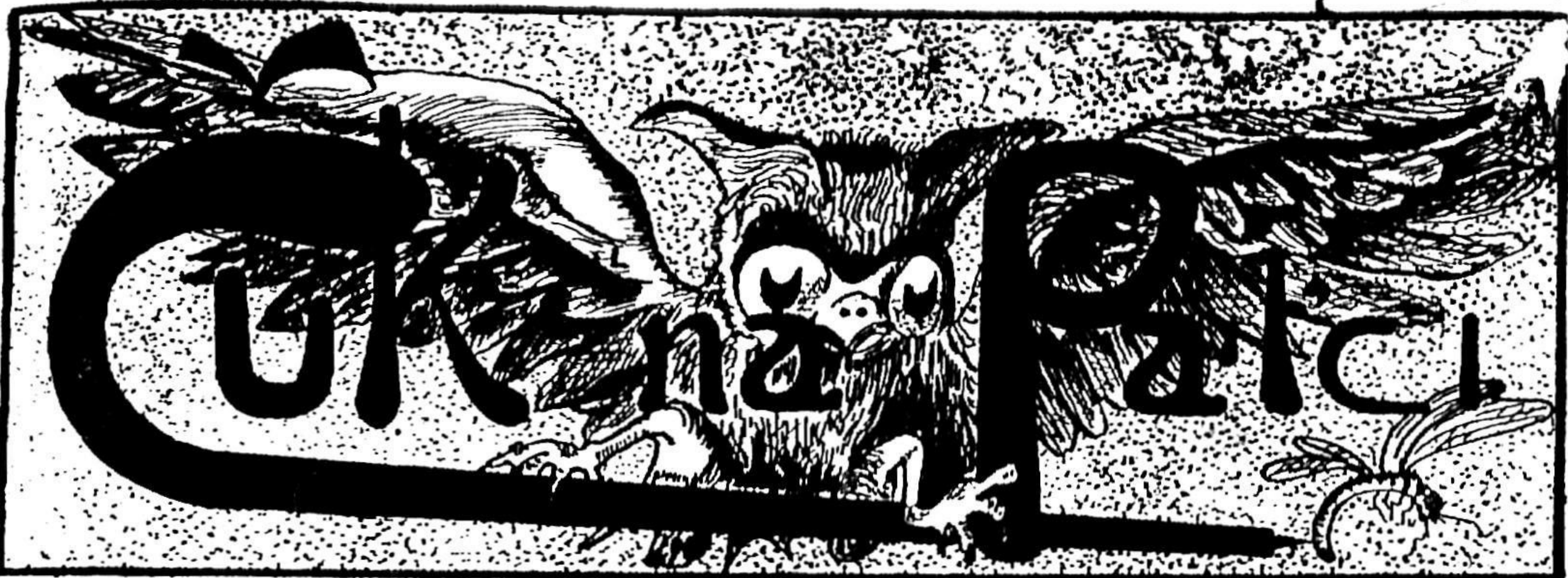

Francesco Pavesi

Izhaja dne 1. - 10. vsakega meseca. Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevk. Cena glasov: 1 milimeter visoke in širini enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vabila, naznanila itd., vrsta 1 L. — 15 inozemstvo L. — Za Celoletna naročnina 22.50 L.

Leto III. GORICA, dne 20. septembra 1924 št. 27.

Šolska reforma - kakršna je. „Mussolini ubija prosti čas“.

Le ne čudi se, preljubi, to naš dragi je Gentile, ki so same srečne zvezde ga Italiji rodile. On je šolo reformiral, je obrnil abecedo, m če bereš, tedaj beri le od zadej mi besedo. Kadar šteješ, začni šteti tam, kjer prej se je nehalo, če seštevaš, mi odštevaj, videl boš, kaj bo ti dalo. Kadar pišeš, piši črke le od desne proti levi, dan naj začne se z večerom, kar je zjutraj, naj bo drevi.

Če ne znaš prirodopisja kravico prištej med ptice, če ti mar je zemljepisja v Afriko postavi Čiča. Poleg tega, kar prej bralo, naj se zdaj lepo popiše, kar se je poprej pisalo, naj pa zdaj se kar nariše! Če se je slovensko učilo, naj se uči sedaj po laški, na to vižo bo Gentile kmalu imel hudiča v flaški. Res, minister ni Gentile, a razumi kdo te šmente, če pokličeš ga po imenu, odzove šola se: »Presente!«

DVOUMNO.
»Šest tednov se že nahaja vaša žena v kopališču. Ali ste že dobili od nje obvestilo?«
»Da, zelo vgodno. Ona ostane tam še cele štiri tedne.«
SUGESTIJA.
»Kaj pa iščete?«
»Ah, nič! Odkar mi je gospod zdravnik vzel slepiča, vedno mislim, da sem nekaj pozabil.«

DOSTOJNOST.
Francoski romanopisec Aleksander Dumas se je v družbi zgovarjal z nekim pislateljem, ki ni bil nič kaj na dobrem glasu, ki je pa o vsakem drugem vedel kaj slabega povedati. Dumas mu je rekel: »V vsaki družbi je neko gotovo razmerje dostojnih ljudi do drugih. Le pogledajte naju dva — je vsaj en dostojen človek zraven.«

»Edina Mussolinijeva za baya je, igrati na vijolino in lev.«
Casopisi.

Vsak zabava se po svoje in preživlja proste čase, ta požira kislo vino, ta naroči si klobase. Zopet tretji na planine se potegne ktere kratki, a četrti pri »trešetu« da pošteno se obrati. Marsikdo doma počiva, ženi črno kavo melje, »fliko« za kozarec vina on dobi le na nedelje. Naj ga dene kamor hoče, vsak potreben je počitka, če bi kdo ves čas le delal, ta bi bila pač prebridka.

Tudi Mussolini včasih čelo potno si obriše, pa par ur počitka vzame, delo naj se v uho piše. Ali on je mož poseben, on s kvartinčki se ne brati, zraven še mu lev pomaga, tja med kvartopirce nikdar ne zakolovrati. Pač pa vzame vijolino, »žjovineca« se razlegne, da kar sliši jo, pobegne. Na načine take »duka« nač preganja svoje ure, izvršuje svojo umetnost brez patenta in cenzure.

Knjige „Goriške Matice“ so izšle. Dobè se v Narodni Knjigarni za L. 5.--, Goriški naročniki lahko dobè knjige v „Narodni Knjigarni“, če prinesejo izrezek (kupon).

Gorica, 20. sept. 1924.

Zu enkrat je čisto gotovo, da bo mir na svetu. Zakaj nekatere države so se izrekle zanj in so naročile nove kanone, da bi se mir v skrajnem slučaju morebiti vendarle ne kršil.

Posebno mirovno gibanje je opaziti v Maroku, ki ga imenujejo španskega, a bi ga danes najbrže ravnó tako lahko imenovali Čukovega. Španci sicer napredujejo na tak način, da jim Maročani v hrbet streljajo in bodo baje kmalu zavzeli mesto Madrid. General de Rivera ne ve, kaj naj stori, da obdrži svojo diktaturo tudi nad Maroko še katjoro uro. Baje se mu je obruz tako podaljšal in razširil, da bo lahko služil Španiji v nadomestilo za izgubljeno Maroko in bodo na njem nasadili južne sadeže in s tem nadomestili kolonijalno izgubo.

Na Kitajskem se igrajo državljansko vojno. Evropa, ki se boji rumene nevarnosti bolj nego črne kuge, je s tem zelo zadovoljna, samo da se kakemu belokožcu niti dlaka ne skrivi. Kitajcev se bojijo namreč od tedaj, odkar ne streljajo več z bezgovimi puškami, ampak z repefirko kol so jih oni naučili.

V Jugoslaviji so radičevski republikanci zavpili enoglasno: Živel kralj! in šli v vlado, da pomorejo na noge republikanski monarhiji radičevega komunističnega sistema, pa tefiranega v Moskvi. Ni dvoma, da je to boljše, nego korupcija, samo Čuka na palci to jezi, ker ne ve, kako bi to godljo imenoval, meneštro ali kako drugače.

Med makedonskimi vstajami so pa naredili takó, kot je bilo med Turki okoli časa Kare Muštafe navada. Evo tu ti je puške i handžara. Brate Todor Aleksandrov ni bil po volji prijatelju Vlahovu in Refepanovu. Zato sta prijatelja prijela za puško in za handžar in ubila brata Aleksandrova. To ni dovolj. Če se začne, naj se konča temeljito. Ubili so zato še Vasiljeva in Afanasova. Ni še dosti. Ubili so še Kovačeva in Dimova. Tako se je pletla krvava veriga, ki je nad dvanajstim bratom bratsko zabra nila dihati. Če se bodo te prijateljske usluge še nadaljevale, tega danes Čuk na palci še ne ve, misli pa, da amen v očenašu še ni storjen. Zakaj če ti meni ubiješ očca, jaz ubijem tebe in tvoj brat mora zato ubiti mene, moj brat tvojo sestro... Ta očenaš pa

postane nazadnja tako dolga, da še amena nima.

To je na Balkanu. V Rimu je kaj takega nemogoče. Tu ne nosijo ne pušk ne handžarov. Tu je mogoče z ozirom na visoko kulturo le slučaj a la Matteotti in kot je bil zadnji slučaj umora. Ob belem dnevu — pif, paf! — in en poslanec je mrtev.

Rimski list »Gimpele« je prinesel vest o političnem umoru. Baje je bil morilec komunist, socialist in republikanec ob enem. Baje je hotel poslanec razkrinkati špekulacije o pozicije, ki hoče vreči sedanjjo vlado. S poučene strani trdijo, da je morilca podkupil predsednik vlade Turati, da je dal don Sturzo zato poseben tramvajski voz. Amen!

dola je pa kupil revolver in ga nabasal. Ker pa Čuk na palci ne ve, koliko je resnice na tem, raje o tem ne poročaja. Pač pa je zadnje dni skopnel večki bavbar političnega umora in je morilec postal iz komunista pijanec, celo dejanje pa sožalja in obžalovanja vredno. Čuk na palci pa vé toliko, da bi se ne dal za poslanca voliti, ker bi potem ne bil varen niti na avtomobilu, niti v tramvaju, niti v vlaku, niti na ladiji. Če bi ga pa vseeno izvolili, bi pa nikoli na izpregled ne šel, in bi si dal še dšfete v duplo prinesiti. Koža je le tukrat nekaj vredna, ako je cela. Če vi ne mislite tega tako — pa misli tako

ČUK NA PALCI.

Kdo je to?

»Kdo je oni, ki tam zadaj sem čez gleda?«
»To je Farinaccij, ki je splekel levjo kožo.«

Kočljiva zadeva.

Njegova ekscelencija Slabospal je bil nad vse priljubljen v občé spoštovana oseba. Svetlost pa je imela to navado, da je poleg sladkih pojedinj na svojem gradu ljubila tudi lov po planinah, gibanje na čistem zraku in priprizke na preprogo mehke trave. Vsa druhal, ki je obdajala presvetlega kneza iz čistih ali nečistih namenov, pa je ljubila mnogo bolj svetle parkete nego strme klance, bolj vrhove okusnih jedi, kot gorske vrhove, bolj rujno vince kot sinja gorska jezera, bolj zajca ali jelena v omaki, kakor pa zajca ali jelena na prostem. Vendar se cela družba knezov ni upala ustavljati in mu je sledila na planine sopihaje in s preklinjevanjem v srcu želeč vsem jelenom nenadno smrt in vsem zajcem takisto, da bi svetlosti nikoli več ne prišlo na misel, da jih pelje na take daljne in neudobne izprehode, na katerih sledi udobnost za neudobnostjo in si človek poleg tega še nakoplje srčno napako!

Knez je dobro vedel, kako veliko neuslugo dola svojih ljudem s pohodi po planinah. To ga je pa ravnó veselilo, ker je bil nad vse dovtipen mož in pod božjim solncem ni imel drugega opravila, kot da se je rodil, da se zabava in da bo — če Bog dá, dal vsaj

enega potomca. To njegovo veselje pa je morala cela družba občutiti s pojedinami na drevesnih storih, spanjem na prostem in toaletu v jutranjem solncu.

Nekega dne pa se je dogodilo nekaj, kar bi bilo lahko katastrofalno, a se je hvala Bogu razvozljalo tako, da je spravilo v dobro voljo celo družbo.

Njegova svetlost je — bodisi, da je opravila tisto malo opravilo, ki ga opravi vsak zemljan po parkrat na dan, bodisi po kakem drugem ne predvidenem slučaju, pustilo nekoliko v neredu svojo toaletu; ostalo je namreč po ne predvidni pozabljivosti odpetih par gumbov na mestu, ki bi moralo biti na vsak način zapeto. Ne trdim, da je vojvoda nespodoben človek, saj je bil vzgojen zelo previdno in je bila njegova mati predsednica društva za čednostno obnašanje, toda tu je moral imeti sam vrag svoje roke vmes.

Ko je družba to opazila, je nastala strahovita zadrega. — Kdo naj ga opozori?

Še če se navadnemu zemljanu kaj takega zgodí — in včasí se človeku to vendarle pripeti — je v družbi malo nerodno. Samo lastna žena človeka opozori na tak pogrešek najlažje, toda še ta ne brez sramu. Po navadi ob takih slučajih zarudita oba. Ta, ki je povedal in oni drugi. Največ

knat pa kdo izmed družbe vzame človeka na stran in mu pošepče v uho — pš, pš, pš in stvar je opravljena.

Toda, ali naj tudi kneza pokliče kdo na stran in mu pošepče na uho — pš, pš, pš! To ne gre! Ne, to ne gre!

Toda, kdo naj mu pové? To je stvar etikete. V to zadevo se mora in sme vtikati edino dvorni ceremonijar. Ta je tudi sprovedel, da je to njegova naloga, vendar je zadeva nad vse kočljiva in bogve, kako lahko izteče.

Nekdo izmed gospodov je predlagal, da naj ga pusté, da gre tako domov, toda to je nemogoče. Ko pridejo v dolino, bo pričakala nadvojvodo cela vas, da ga pozdravi. Belo oblečene dekleta bodo prinesle ovetja in ona izmed njih bo deklamirala pesem. Stavili bi glavo, da ga ne bo niti ena gledala v obraz, ampak...

Položaj je bil res strašen. Ves obupan je hodil ceremonijar okoli, kar zagleda pod starij hrastom starega gozdarja, ki je ravnó izpraznil steklenico slivovke.

Ta, si je mislil obupan dvorjanik, je edini poklican, da mu to pove.

Razodel mu je zadevo in dejal, da mu da novo steklenico slivovke, ako opravi to delo dostojno, tako po ovinkih, da knez ne bo užaljen.

»Ne bojte se!« je dejal gozdar in stopil pred kneza.

»No, kaj pa želite?« je dejal dobrohotno knez.

»Ali mi dovolite eno prošnjo?« je vprašal gozdar.

»Kar izrecite jo!« je bil knez takoj pripravljen na to.

»Predlagam, da vsi, kar nas je tu brez izjeme, zapremo vse gumbe, kar jih imamo!«

Knez je razumel in njegova svetlost se je pričela krohotoma smejeti, smejal se je gozdar in ostala družba je videla, da zahteva vljudnost, da se pridruži smehu tudi ona, ter se je smejala tudi ta, hvaležna, da je kočljiva zadeva na tak način rešena.

TO JE RES!

»Migrena je strašna bolezen; ali kdaj trpite radi nje?«

»Le, če jo ima moja žena; v tem slučaju pa strašno.«

STEVILLO SLOVENCEV.

Nekdo je trdil, da je število Slovencev velikansko. To je temeljeval na ta način: »Znano je, da je Kitajcev okrog pet stot milijonov. Znano pa je zopet, da med štiristotisoč Slovencev zadencemo komaj na enega Kitajcev. Tedaj mora biti Slovencev 400.000 krat več nego je Kitajcev.«

NI MU NIKOLI PRAV

»Toda, gospod hotelir, v vašem hotelu pa kar mrgoli stotnic. Jaz nisem mogel prav nič spati.«

»Vam mi nikoli ustreženo. Se včeraj zvečer ste trdili, da ste velik prijatelj živali.«

Kapetan Mamula.

Ne mislite, da je morda izmišljeno to nekam čudno ime starega graničarskega kapetana. On je bil v resnici poveljnik četrto kompanije slavnega 53. regimenta »Nadvojvoda Leopolda« v Zagrebu. Ni bil posebno lep, naš kapetan, a svojo hrabrost je bil pokazal že pri požaru dunajskega gledališča na Ringu tam okoli 1885, kjer je baje rešil nekoliko ljudi žalostne smrti v plamenih. Pri tem pa je revež dobil grde opekline po obrazu, kar njegovim, že itak pomanjkljivi, osebnim lepoti ni bilo v prid. — Domišljeval si je, da vsa »c.« in kr.« vojska nima boljših častnikov od njega, kar se tiče discipline in podobnih vrlin v njegovi kompaniji. Starejši podčastniki pa so narobe trdili, da ni večjega sitneža v četi vojašnici v Petrinjski ulici, ker da častnik po božji milosti prihaja v kasarno edinole na raport ob polšestih popoldne, a ostali čas naj prespi doma ali pa presedi v kavarni, kjer naj šteje svoja službena leta do upokojitve ali pa do prihodnjega avansmana; drugo da že opravijo sami z rekruti, »mater njihov njihovo zagorsko!« — Kapetan Mamula res ni mnogo dal na vojaško in druge sposobnosti svojih Zagorcev, a z osebnim vplivom je upal prido bitti njih srca in vteptati v trde glave »disciplino«, a v krevljaste noge paradni »maršajns.« — Tudi »šolo« je imel večkrat on sam, da jih s svojo priznano deduktivno »induktivno metodo« pouči o vsem, kar mora vedeti vojak slavnega regimenta 53. Pri tem so se razvijali takile prizori:

Kapetan: Povej mi ti, Ercigonja, kako se zove slavni regiment, v katerem imaš čast služiti, butec zabiti.
 Ercigonja: Gospon her hakman, jaz ne vem.

Kapetan: Sedí, živinče, mater ti tvojo zagorsko! — Nu, povej ti, Križanič!

Križanič: Bog i bogme, jaz tudi ne vem!

Kapetan: Sedí, mrhovina zagorska! (Refren, kot zgoraj.)

Ko kapetan vidi, da novodošli rekruti res še ne poznajo niti elementarnih pojmov vojaških ved, začne »s svojo metodo«:

Ti, Hegedušič, povej mi, ali si kedaj pasel doma?

Hegedušič: Prosim ponižno, gospon her hakman, vedno sem pasel po eno kobilu, po dve kravi in par voličev.

Kapetan: Dobro! Pa povej, kaj si delal na pašah?

Hegedušič: Prosim pokorno, pasel sem!

Kapetan: (nabrekne mu žila na čelu, usta že grozijo s kristalimi besedami: Mater ti tvojo zagorsko! Zaenkrat se še obvlada in vpraša drugega.) Povej mi ti, Trdinič, ali si tudi ti hodil na pašo?

Trdinič: Prosim ponižno, gospon her hakman, jaz sem tudi hodil na pašo in enkrat

me je ta vražja kobila tako grdo »jeknila«, da me še danes boli v prsih in ne morem marširati ne puške nositi....

Kapetan: Molči, magarec, mater ti! Povej mi ti, Snoparič, kaj si delal na pašah?

Snoparič: Niš (nič)! Spal sem. Kaj bi delal drugega na pašah?

Kapetan: Oj vi kozli smrdljivi, vi, vi....! In prepevali niste, vi huncveti? Povej ti, Krvarič!

Krvarič: Tudi prepevali smo, prosim ponižno. Prav lepo smo prepevali.

Kapetan: Pa kaj ste prepevali?

Krvarič (poje): Još najedan Zagorec nije prodał vina, več ga je popila vesela družina...

Kapetan: Ne ta! Je neka druga zagorska narodna popevka, ki vsebuje slavno, znano ime.

Krvarič: Vre (že) znam. (Poje.) Došel bo došel, oj sveti Martin, on ga bo krstil, jaz ga bom pil...

Kapetan: Vrag tebe in tvoje zagorske popevke! Kdo ve, katero mislim?

(Tam v ozadju se oglasi dolg rokrut.) Dobro, povej ti, Radič!

Radič (poje): Banda svira, banda svira, Leopold maršira...

Kapetan (ves vesel, da se mu je posrečila njegova metoda): Vidite, vojaki, ta je prava! Leopold maršira, in Leopold se zove naš slavni regiment! — Hegedušič, povej še enkrat, kako se zove naš regiment?

Hegedušič: Banda svira, banda svira... (Druge vrstice ni več znal.)

Kapetan: Ti bukvež zagorski, mrhovina, kozel, osel, mater ti!

Ko je s takimi krepkimi izrazi, ki jih je rabil v svoji priznani metodi, naposled vendarle dosegel, da je vsak rekrut gladko in kar na panet

vedel ime »slavnega regimenta 53«, je prišlo na vrsto drugo poglavje isto tako važnega učnega gradiva: imena generala, polkovnika itd. Metoda in uspeh kot pri prvem poglavju. Navsezadnje vpraša, ali vedo, kako se zove on, strogi poveljnik 4. kompanije. Po dolgem popraševanju pride na vrsto zopet Krvarič.

Kapetan: No, povej, kako se pišem?

Krvarič: Prosim ponižno, gospon her hakman, ja že vem, mljun, ali se ne upam povedati, ker imajo gospon her hakman tako »špajnsko« ime...

Kapetan (prijazno): Kaj hočeš, sinko: eden je Peter, drugi Pavel, ti si Krvarič, ta huncvet Radič, oni tepec Maček, oni smrdljivi čifut se zove Pinkelstein, meter mu njegovol No, in jaz se pišem? Le povej!

Krvarič (se postavi po predpisih in reče): Oni se zovejo kakti her hakman Mulec!

Kapetan: Molči, tole zabiti, mater ti tvojo! Jaz sem Herr Hauptmann Mamula!

(Vrata se odprejo in zaloputnojo. Po dolgem hodniku se sliši rožljanje sablje in ostrog....)

Dva nagrobna napisa.

Ta, ki mirno v tem grobu počiva lno v nebesih raj sveti uživa, Pisal se je Janez Porenta. Naj mu piska nebeška trombenta. AMEN.

Petdeset let je bil srečen in zdrav, Zeni je bil že dve pokopal, In je ta osel še tretjo vzel, Pa ni nikoli več bil vesel: Ko je imel tri in petdeset let, Moral je revež umret: Stegnil je svoje dolge peté To pa zavoljo tretje žené. Moli, popotnik, zanj očenaš, Ako drugih molitvic ne znaš. AMEN.

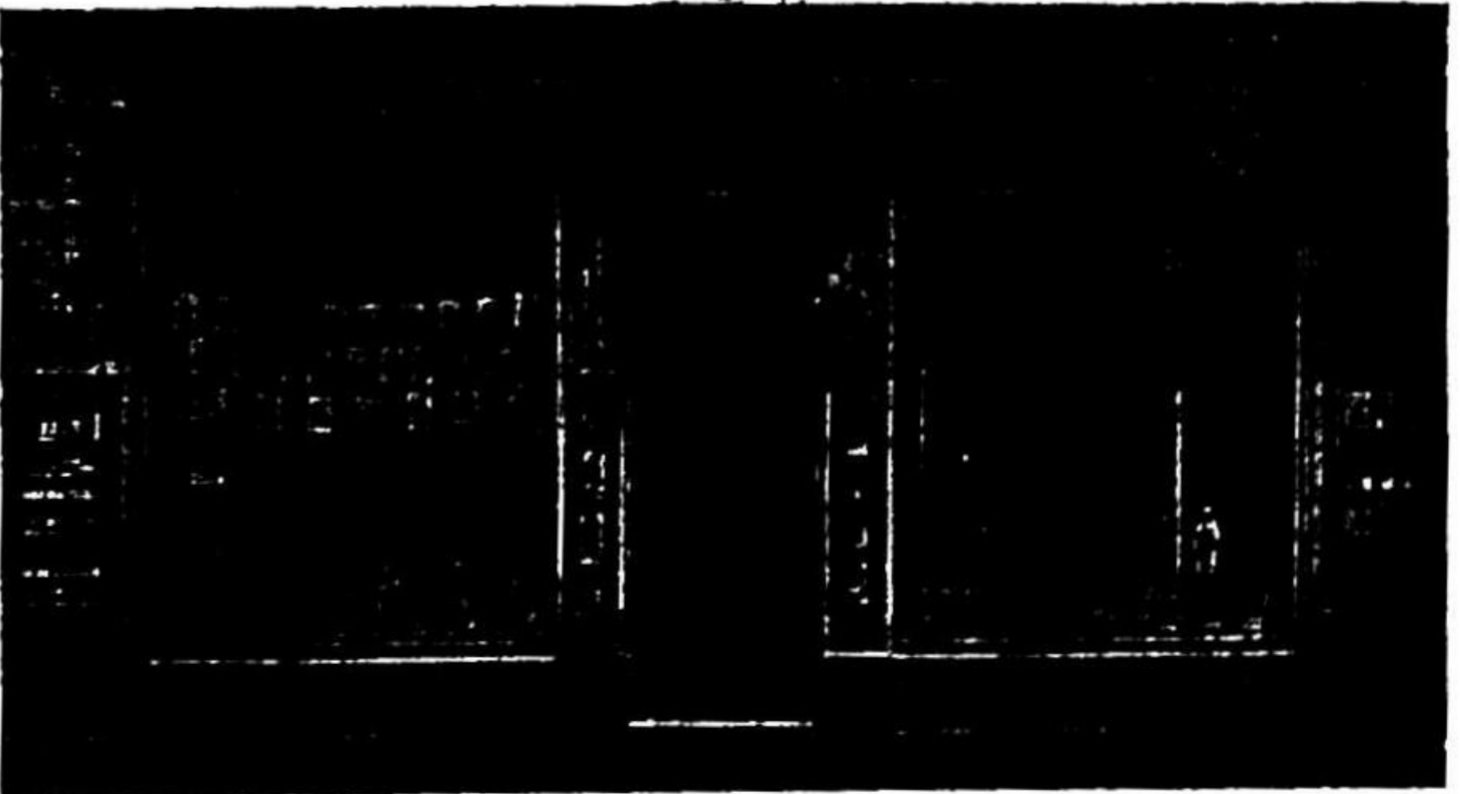
Narobe svet.

Ko zjutraj pozno spat gremo, zvečer pa zgodaj vstanemo. Renči, prečudno zro učesa, strmeč poslušajo očesa. Po zraku pujski pojejo, v hlevu ptički krulijo. Najlepši vonj puhti kopriava. Pod piščeta se koklja skriva. Denar gre tafove krasit. Teliček dekli da sena, napajat hlapca, vol pelja. Očetu čovlji so otekli, ker v vodi so se zelo opekli, zdravilo naj po dečka gre. da čevlji v nogo spravi se. Hiš hišo vzame brž v edko, pomete metlo urno ž njo. In zdaj brata mora grah izbirati, kosilo teto v skledo djeti. Glej, dete ziblje staro mamo, hečl pred miško, mačka v jama. Može so — čuj — v otročjem vetl, učenci pa so vai zaprti, ker v kolji mirno so molčali, in nalogo preveč znali. Ohredke zunaj na nitlo done, visoko v zrak jih veter žone. Napreže konj kmeta v oralo, bo dan ga proso vsejalo. Zanjica je že skoro zrela, pšenica jo bo požela. To bode snopje s cepci bilo, mlatiče urno omlatilo. Potem pa mlin v žito prineso, da zmelje mlinarja drobno. Če bela moka peka speče, ne more biti večje sreče. Vredno zda mati krihok v roke, rekoč: na njej te otroke, Tako je bilo in bo spet, povsod, kjer je narobe — svet.

V KLANI.

Kate: Hvalen Bog i lipa mala moja! Kako si bila do sada? Te nisan videla vala od Kokovo.
 Marija: Bog, Bog mlada i boss nebožnja. Saj ne mora človek ni pač pikamor. To so ti same marnje.
 Kate: Je istina jel? Ti je Milka v botigi povidala, da če se sada eno šest od njih ženit ovo jescen? Si li čula, ča?
 Marija: San, san, ma kaj če se, ko kada je dosti žuboranja, je malo istine! Valda nimajo ludi ča dilati!
 Kate: Čuj, je li istina da je Ivka Kovačeva na ringelšpilu dala eno deset puti nastojé pa, da ji ni naškođilo, da ni pala dođ.
 Marija: Je dala, jel? Saj jo i Papa šla na barku s Petro Sviraličevu. Bože moj, pa jim ni bilo zla, nego brhani su jim v ajera skakali.
 Kati: Vara, vara Čukal joj, joj. Sada će bit po naju! Adijo.

Trgovci
šole
županstva

ne pozabite

kupovali svoje potrebščine edinole v

Narodni knjigarni v Gorici

Via Carducci šte. 7.

Knjigarna se je bogato založila s šolskimi in pisarniškimi potrebščinami. — Glede kakovosti blaga in cen največja konkurenca!

»Ali se hočete pridružiti našemu društvu o zažiganje mrličev?«
 »Nikakor ne. Jaz se hočem dati pošteno pokopati; če mi to ne bo prav, bo še vedno čas da me sežgejo.«

KAJ JE NEMOGOČE.

»Vsako delo se mora začeti od spodaj.«
 »To je pri meni nemogoče, jaz kopljem grobove.«

OMIKA.

Sikstinska kapela v Vatikanu je umotvor prve vrste, nekakšna »iz pekla ni nobene rešitve« nam pripoveduje o njej Kapela se imenuje pa tudi godba, zbor. Pa vpraša neka dama tovarišico: »Ali ste že videli Sikstinsko kapelo?« — »Že.«
 »Ali res tako dobro igra?«

PRIMEREN ODGOVOR.

Danski Moliere Holberg se je sprehajal po ulici, pa stopi pred njega mlad mož in mu reče: »Jaz se norcu nikdar ne umaknem.« — »Jaz pa zmeraj,« pravi Holberg in stopi v stran.

ODBIT NAPAD.

Slavni mojster violine Ernst bil povabljen v bogato hišo na obed. Gospodinja ga vpraša, če je prinesel tudi violino s seboj. Nakar mojster odvrne: »Moja violina ne je.«

PLJUNEC.

Simon, oskrbnik pri siraškiškem tiranu Dionizu, je bil doma iz Frigije in nič kaj na dobrem glasu. Razkazoval je Aristipu nekoč krasne sobane in tla iz mozaika v Dionizovi palači. Naenkrat Aristip pokalja in pljune Simonu v obraz.

»Kaj pa vendar misliš?«, reče Simon, skrajno vznevoljen.
 »Vse je tako lepo, nisem vedel, kam bi pljunil.«

Seveda je v tem odgovoru izraženo tudi zaničevanje na pram Simonu.

LORD BYRON.

Časopis »Budapesti Szemle« je urejeval literarni historik in estēt Gyulai. Nekoč mu pošlje grof Goza Zichy nekaj pesmi, naj jih objavi. Uredniku se pa pesmi niso dopadle in jih ni objavil. Zichy zahteva pesmi nazaj in piše precej užaljeno; Gyulai odgovori samo tole: »Če govorite z menoj kakor kak lord, pa še take pesmi pišete kakor kak Byron.«

Kako so Banjškarji hudiča preganjali.

Ustno izročilo pripoveduje o naših dobrih Banjškarjih sledečo »pravljico«:

Pastirji so pašli govedino po banjški planoti, prepevali, se igrali in šale zbijali. Med njimi je bil tudi Tomašček Zanut, 18 leten fant, ki se ni bal ne »zludja ne spakčinčka«, kakor se je večkrat širokoustil. Nekoč ga je pa vendarle »panalo«. Padel je sivko po nekem griču, kjer so rastle tudi orehi. Ležal je na tleh ter premišljeval, na kak način bi najhitreje prišel do »čilka«. Nakrat zagleda na orehu »spakco«, ki je kot blisk skakala z veje na vejo. Spakca je imela štiri noge, bistre oči, velik rep in venomer skakala z veje na vejo.

»Jojs, jojs, tantaua jo, žina tantaua, tantaua skače z ueje na uejo« (z veje na vejo) je rekel Zanut ter stekel v vas povedat ljudem, kar je videl. Ljudje so pridrvoli s kolji, srpi, kosami, cepci na lice mesta, da se vržejo na »tantauo«. Vrzši »tantauo« na arehu, ki je še vedno skakala z »ueje na uejo« so zaupili: »Mižje kimunski marjo prt« (»možje« morajo priti.) In res so šli klicat »kimunsko« može in »žepana«. Ko so ti prišli, so skoraj »čičnili« od strahu ter ihteli: »Jejs jejs, praua tantaua jo! Pejmo klicat haspuod kiplanal Haspuod kiplanal morjo prt, da nam prženejo (preženejo) tantauo!« In res so šli klicat »haspuod kiplana. Haspuod kiplan je pršu z anmu veličimi buklami, ki so jih muohl »mižje kimunski« odprt z mamucami. Haspuod kiplan je mahu, mahu, mahu (molil), an ko je bu štuf mahat, je pohleuda hor na areh an je ricku: Mižje kimunski, vi ste nrci! To ni tantaua, to je ueuarcal« — An mižje kimunski so ostali »kinkamen«.

Zanut: Ali veš, zakaj usiljujejo Slovencem italijanske šole?

Stefič: Zato, da ne bodo znali ne slovenščine in ne italijanščine, da postanejo na ta način res »ščavi« zarukani.

POZOR!

Zanut Pisot bo v prihodnji številki nadaljeval svoje pripovedovanje v žanru, kakor je pričel pripovedovati v današnji številki. Smeha in zabave na cente!

NEPOZNANJE OBICAJA

Lord Dalhousie je bil leta 1848 poveljnik angleških čet v Indiji. Ni pa še poznal domačih običajev in je hotel v Luknovu predstaviti svojo ženo knezu države Ovd. Knez pa evropskih običajev tudi ni poznal in ni vedel, kaj hoče lord. Ko se je lordova žena prikloni-

la, jo je nekaj časa nepremično gledal in je rekel potem spremljevalcu: »Sicer je že malo stariha, pa jo bom vseeno obdržal — odpeljite jo!« Mislil je, da mu jo lord ponuja za njegov harem, in dolgo časa mu je bilo treba prigovarjati, predno je vedel, za kaj je šlo.

Igra razorožitve ne najde odločitve!

Lepa igra, krasna igra, ki igrajo jo otroci, »Nič več vojne, brez orožja«, diplomati imajo v roci.

Ali mir je slepa miška, le ulovi, le poskoči, zdaj na desno, zdaj na levo, zdaj se stegni, zdaj se usloči.

Res gospodje diplomati so možje preveč norčavi, njih nameni najčistejši, njih nazori najbolj zdravi.

Oni pač za mir so vneti, ali kaj je njim na stvari, slepa miška ga ne vjame, naj v rokó ga dajo mari?

Lepa igra, krasna igra, se igrajo jo otroci, plečejo svoj ringaraja, nosijo izjave v roci.

Le poskoči slepa miška, le se trudi in obračaj, a ti tepec, ki se trudiš, vse priprave vojne plačaj!

Pravijo

Pravijo, da »Goriška Straža« je zelo zametila lepemu Koledarju »Goriško Matico« za l. 1925, ker ni pričel popisati in slik kulturnih društev. Pravijo, da »Goriška Matica« bi zelo rada ustregla tej želji, a ni dobila zadostnih poročil. Posebno rada bi priobčila opis kulturnega izleta, katerega je aranžiral in se ga udeležil bivši državni poslanec Š... v družbi deklet na Otlico.

Pravijo, da »Goriška Straža« ni hotela objaviti vabila na naročbo »Goriško Matico« za leto 1925, če ravno je »Goriška Matica« razširila med slovensko ljudstvo v Julijski Krajini nad 500.000 dobrih knjig.

Pravijo, da »Goriška Straža« »če hudič vzeti«, ker letošnje knjige »Goriško Matico« po svoji vsebini in opremi zelo ugajajo našemu ljudstvu. V svoji četrtkovi številki jo grdo pljunila na »Goriško Matico«, tako grdo, da takega pljunca na »Matico« niti od gg. fašistov bi ne pričakovali. Skandal!

Pravijo, da četrtkova »Goriška Straža« se je obregnila ob veliko število inseratov v Koledarju »Goriško Matico« za l. 1925, kakor da bi končenemu podjetju kakoršno je »Goriška Mohorjeva Družba« nič ne bilo do inseratov. Temu pa ni tako, kajti ravno te dneve smo bili prič, kako se »Goriška Mohorjeva Družba« trudi okoli goriških trgovcev, da bi kolikor mogoče veliko inseratov iztisnila iz njih. Gospodje, nevoščljivi, vst je grda strast!

Pravijo v Presrbanju, da odkar je vdova odšla, nimajo »Jurovljerije« več zabave.

Pravijo, da so šepiška dekleta jako ponosna, in so pri zadnji seji v »gasi« sklonile, da ne pogledajo nobenega šepiškega fanta, ter da o prvi priložnosti naročijo vagon fantov z juga.

Pravijo, da je v Zapužah ženaka, ki pade lahko dol iz »gastka«. Na Smarren dan je bila tako »naštimana«, da če bi jo kakve vidole, bi takoj iz koruze zletele.

Pravijo sovođenke S. H. S. dekleta, da nimajo nič znanja s fanti z juga. Se dobijo »topla« tudi tukaj. Jugovce rade prepustijo Cerklankam, Nikar naj se preveč ne bojuje in žalostijo, ker to škoduje na »jertrah.« Kar se tiče Jugovcev, ljubimo edino — Čuka na palci.

Pravijo v Rojani, da so pritrtili na mesto, kjer tiči dolgo iskani »cvek«, spominsko ploščo s sledečim napisom: V trajen spomin velikemu Rojančanu, neustrašnemu Kokotu, ki se mu je posrečilo po velikih težavah in žrtvah, boreč se s pametjo in trkanja lune, ter z divjimi plemeni bolh in uši končno prekoračiti dva najsto (12) kacerato rojanskega potoka, ter najti ta dolgo iskani »cvek«, ki mu ga ni para na celim svetu, kakor samo v Barkovljah (in še tisti je »ruzine.«)

Pravijo, da Koko iz Rojana zato več ne piše Čuku, ker namesto, da bi se mu misli vrtele okoli peresa, se mu vrte okoli lepe harenšne. Ljudje pa, ki ne čitajo več nič o njem v Čuku, pravijo: »Tešton!«

Pravijo v Klanj in Istri, da so nekatere »devojke« obsele črno falno obleko po »ringelipilu« in Kokovi mladiči pa po liah.

Pisateljeva smola.

Peš in suh sem prišel neki četrtak v Gorico. Iz gostilniških kuhinj je tako vabljivo dišalo po goljazu, tripah in drugih takih užitek, jaz pa nisem imel v žepu drugega kot svoj robec, nikljasto urico in par rokopisov, ki sem jih nosil na trg kot Vipavci črešnje. Podam se do urednika, ki včasih izbore, še večkrat pa zavrne to in ono iz mojih zbranih spisov. Ko pridem na vrsto in spodobno pozdravim strogega gospoda, me vpraša se dokaj vladno, ali imam kaj zanj. Naberem obraz v sladke gube in poskušam z dovtipi omehčati njegovo zakrknjeno srce, da mi odpre — denarnico za predujem. — »Gospod urednik, takisto Vam povem: danes imam pa samo pristno, svežo in fino robo, noben trgovec v Raštelju nima tako v zalogi!« — Citam mu par pesmic, citam mu humoresko, pri čemur sem se jaz sam še najbolj krohotal in smejal. Učeni mož nagubanči čelo gor do blekaste pleše in obljubi, da morda porabi eno ali drugo stvar. Ako se kaj natisne, naj se vrnem po nagrado, ko izide prihodnji list. — »Adijo tripee, s parmezanom debelo potresene, adijo teranček!« sem zdihnil in žalostno je bilo moje srce o tako bridkem premišljevanju. O, navsezadnje mi pokažem risbo, ki sem jo prerisal po originalu našega domačega umetnika Edo Oardo, ki ga je pa tudi on posnel, pa ne vem, po katerem slikarju. Moram pa omeniti, da je že moja pisava taka, da se vsakokrat v velikem ovinku izognem Narodni tiskarni, kjer se tupačam tiskajo moji rokopisi, v strahu, da me stavci ne naklestijo. Morete si tedaj misliti, kake so šele moje risbe! Ko urednik pregleda mojo »sliko«, se nasmehne pa mi iz zgoljnega usmiljenja, dovolj in izroči kar 50 lir predujma, pa ne na — sliko... Ves blažen in srečen potisnem petdesetak v žep in grem v hotel na zajutrek, kakršnega si niti na svoj veseli god ne privoščim. Teranček je bil pa tak kot ga naš slavni Erjavec popisuje! Nu, doslej je šlo še vse nekam dobro, ko hočem plačati, ošabno vržem svoj petdesetak na mizo kot da imam takega blaga, vsaj šest starih funtov. Natakur razgrne bankovec, ga pogleda in reče: »Prosim, takoj!« Ta njegov »takoj« je trajal dobrih 15 minut. Bal sem že, da jo je

frakar z mojim denarjem popihal v — Ameriko. Naposled se prikaže v družbi dveh — orožnikov. Eden od teh prereže moje kapitale in mi vrne polovico v žakosten spomin, drugo polovico pa vtakne v svojo listnico, češ, da je petdesetak — ponarejen. Nato me vladno povabi na kvesturo. Tam so mi preiskali vse žepce, pa so se mogli prepričati, da nimam ničesar kot svoj — robec, ker ročopise sem oddal uredniku, svojo nikljasto urico pa sem moral izročiti natakurju v delno kritje stroškov svojega zajutрка.

Ko sem povedal in dal na zapisnik, kdo da sem, so me izpustili, ker so ugotovili, da mojega cenjenega naslova za enkrat še ni najti v njihovih debelih »tozadevnih« registrih. Ali kaj naj počnem s prekletim petdesetkom?! — Morda je kdo med ljubeznivimi čitatelji takšen »ček«, da mi da zanj vsaj toliko, da rešim svojo urico, da bom mogel pogledati nanjo, kedar »Luna sije, ura bije trudne pozne ure že.« Resnim ponudnikom pove moj naslov spoštovani urednik tega lista.

Srečen zakon.

»Ali si že slišal, da misli prijatelj Janko prihodnji teden slaviti srečno poroko?« — »Kaj, pet in dvajset let bo že tega, odkar so je vpregel v zakonski jarec? Nu, jaz bi mu svetoval, naj še počaka pet let, pa bo mogel slaviti spomin na tri desetletno — vojsko.«

TA PA TA!

Vozil sem se iz Milana v Gorico. Med potjo sem imel priško porabiti svoje precej olšarjevo jazlovno znanje, ker so v kupeju sedeli pripadniki raznih narodnosti. Tako sem govoril srbsko-hrvatski, češki, italijanski, nemški in francoski. Neko iz Dunajčanu so je zelo čudno, da morem kramljati v tolikih jezikih. Razloveden, kot so vsi Dunajčani, me poprašajo po mojem poklicu. »Uganite, gospod, se pošalim.« — »Prav lahko,« odgovori sopotnik. »Vi ste gotovo vratar v kakem boljšem hotelu.« Skoči, da ni res, mu odgovorim, za enkrat sem še učno gimnazijski profesor.

Dopisi.

MODENA.

Dragi Cuk na palci! — Blagovolj priobčiti par pozdravov od slovenskih fantov iz Modene, letnika 1904. Srčne pozdrave pošiljamo, vsem bratom in tetam, fantom in dekletam iz daljnih krajev naše domovine, od 2. težkega topničarskega polka. Zivljenje naše alabo smo počeli, nas z makaroni so začeli in »urbah«, res, je tud' vsak dan, ki ga ne more vžiti kristijan! Tako pomagaj Bog tud' nam, reven je vojaški stan. Al druge dneve pašta, brodo, brodo, pašta, malo črne kave. Ne znam taljanaki govorit, mi včasih pride so za »zmotit.« Oficir kriči: staj, fermo, til! Ne vem kaj naredit. Najraje vojaške službe se znebit. Spodaj podpisani slovenski fantje: Ivan Lavrenčič, Stanjel; Rupnik Fr., Ledine; Bandel Alfonz, Zerjal Jožef, Pliskovica.

OPOMIN.

Potepuh (orožniku, ki ga je aretirali): »Gospod orožnik, v ječo me ne smete vreči iz te okolice sem namreč policijsko izgnan.«

RADI GOSTOVANJA.

»Za božjo voljo, ne govori vedno vpricho odličnih ljudi, da imaš tivoč lir dolga. Reci stotisoč, to imponira vse drugače.«

»Pojdi z menoj v kavarno!«
»Nemogoče. Moje žene ni doma in midva oba imava samo en par čevljev.«

Lahko, če hoče.

Krojač: Jaz ne grem preje proč, dokler mi ne plačate, kar ste mi dolžni.
Baron Smuk: Jaz nimam nič proti temu, če vam gospodinja dovoli. Jaz se v osmih dneh preselim.

Prejeli smo naslednje pismo, ki ga po obliki in vsebini doslovno ponatiskujemo:

Horizia šanta, na 31 agošt 1924.

Poštemani aspôt redaktôr, jes on (čitaj: njega, oziroma Vas) prosm od zamera, de jes Van očem pišati ta mala pisma, zakaj ki jes očem popisati usê, kar ka je je biu na placu na dan od ta velka sejem od sveti Arnej na 25 agošt. Tu je se vidla, de Horizia šanta, de Horizia, kadar ki bo čista taljanšč, bo delau konkorencu na Udine, Cormons ano Lucinico, zakaj ki je Horizia najbolša merkato (tržišče) od ce-la Benešcije. Na placu od svet Anton so bila merkanta od ušileti (menda: uccelletti, tički), na druga placu vola ano talata (teleta) an velka porkarija (morda: porchi, prešici), ano na ta velka placu od Viktorija druga roba: Siciljano je prinesla na cuto osla, fina osla, za tri lira an osla. Usak je ukupla osla, zakaj ki je Siciljano kričala pr taljan. Merkanta od Raštelo so prodala ašaj poka roba, zakaj ki so rekla pr ščavo: »Gozpodična, vi, ta mlada gezpa, vi aspôt

štric, pojte ga u moja botega, mam fina rooc! Ne stujte ga jet (ne hôte) pr Siciljano, zakaj mi smô slovenska mër-kanta!« Usi so kričala pr ščavo, kmet pa so šla usi pr Siciljano an so kupi osla. — Ti sta ni jušto (prav), zakaj ki merkanta od Raštelo pr ščavo kričala je, zakaj ki mineštro je rekla na Tirol ano aspôt prefekto na špozicjôn na Tolman, de se nuca lingua ščava samo na paša an pr štet lira ze dauke an impošta: U Horizia šanta non si parla che italiu!«

Aspôt redaktôr, jes on prosm, de pišate pr »Čuka« use, kar ki sem jes Van pišala u ta mala pisma, an jes bom še drugi bot dala informacjôn, zakaj ki merkanta od Horizia šanta ne hra (gro) dobro od kšefta.

Jes on pozdravem s poštemanjem

Zanur Pisot,
štric ot Jozeff Clapp m. p.

MOČ NAVADE.

Gospod staremu nočnemu stražniku: »Vi ste zopet v službi? Ali vas niso vpokojili?«

Stražnik: »Da, toda ne gre več. Nobeno noč nisem mogel več spati.«

JURIDIČNO VPRAŠANJE.

Gospod (k nekemu vsiljivemu potniku s knjigami): »Ali imate tudi kazenski zakonik?«

Potnik: »Tudi, gospod!«

Gospod: »Poglejte, prosim, koliko bom kaznovan, če vas zdajle po stopnicah vržem?«

Nemogoče!

Znana je pravljica o bolnem kralju, ki bi bil po mnemu učenih zdravnikov mogel ozdraveti, ako bi oblekel srajco moža, ki se v vsem svojem življenju ni čutil nikoli nesrečnega. Ko najdejo v gorah starega pastirja, ki je trdil, da je bil vse svoje dolgo življenje zdrav, zadovoljen in srečen in ga dovedejo do bolnega kralja, so morali na veliko žalost ugotoviti, da ta srečnejši sploh nikoli ni nosil srajce. In tako je kralj moral umreti... Ta stara pravljica nas spominja slavnega šotskega pesnika Walterja Scotta (1771-1832), ki je zadnja leta svojega življenja iskal zdravja tudi v Italiji. Ko se je še vedno težko bolan vrnil v svojo domovino, je njegov zvesti služabnik John Bruce šel v gore, da poišče 12 velikih kamenov, ki tečejo proti jugu, ker po starem prepričanju šotskega naroda bolnik ozdravi, ako zaspi na takih kamenih. Zvesti John prinese dragoceno breme, ki je imelo ljubega gospodarja ozdraviti. Pesnik pa se nasmehne in odpre debelo knjigo šotskih prič in pravljic ter prečita dobremu Johnu ono stran, ki se je nanašala na čudežno ozdravitev z omenjenimi kameni: »Dvanajst kamenov, nabranih v dvanajstih potokih, ki tečejo proti jugu, vedno ozdravijo bolnika, ako jih zavijejo v obleko ženske, ki si še nikdar ni želela možilve...« »Joj nama, dragi gospode,« reče zvesti John, »sedaj pa mi pomoci, ker take ženske pač ne najdemo na celnem svetlu...«

POZDRAVI SLOVENSkih
PEŠCEV IZ FIRENCE.

Pošljamo Vam pozdrave
Vsem znankam in prijateljem,
Daleč iz tujih krajev
Kjer preskrbljeni smo s pomanj-
kanjem (liric).
Le pašte šute ima dosti
Regiment devetinšestdeset,
Le včasih so huđi posti
Ko prehodimo kilometrov trideset.
A ta trpljenja bi bila pozabljena
Ko drugih skrbi ne bi imeli,
Za svoja dekleta ljubljena
Da jih drugi fanti ne bi ljubili.
Zato pa prosimo lepo Čuka
Ker se nahaja bliže kakor mi,
Da k našim dekletam kaj pokuka
V naše ljubljene vasi.
Pošljamo Vam pozdrave, vsem,
starišem, bratom, sestram, vsem,
Milkam in Ančkam.

Tončič Franc, Črnivrh; Skvarča
Ciril, Črnivrh; Vidmar Ivan, Zadlog;
Prinčič Rafael, Avče; Kenda Ivan,
Podmelec; Mavri Andrej, Zakoje;

Velikonja Anton, Modrovo; Jarec
Andrej, Bače; Kaluža Mihael, Go-
renja Kožana; Miljavc Leopold, Po-
stojna; Filej Jožef, Breg pri Kožani.

Zakaj je suh?

»Ti si pa vedno bolj suh odkar si se poročil.«
»To pride od tega. Moja žena rada je sir, ki si ga deliva.
Jaz že šest mesecev ne dobim drugega kot skorje.«

Pravijo.

Pravijo v Rojanu, da se bo moralo analizirati možgane avtorja »Rojanske gheise,« ker le tako bodo rojanski fantje na jasnem, katero »primadono« je mislil, ali tisto, ki res slovi po domisljivosti in aroganci, in zadnje kot kakšen »fakin« ali je mislil neko malo, srčkano brunetko. Srca vseh Rojančanov pravijo, da trepečejo v silni negotovosti.

Pravijo na Kanalakem vrhu, da je nekdo hotel prodati zaboje in jo popihati, a časa ni bilo več. Tince mu je bila za petami, da jo mora prej poročiti, potem šele lahko uiti.

Pravijo da Brezniški fantje nimajo kam v vas hoditi, zato so začeli se vlačiti skoz srnak po zajčjih poteh gor na Vrsnik. Čak jih je videl in jih zasleduje.

Pravijo, da od smalkih in vrsniških deklet stariši pričakujejo vesel obisk brezniških fantov, ker tudi oni dobe kako sladino od njih.

LITERAT.

Francoski pesnik Pierre Dupont je bil zelo ničemrn. Pripovedoval je v družbi, da je vse svoje pesmi prodal za 6000 frankov. Tovariš mu reče: »Samo za 6000 frankov? Jaz poznam gospoda, ki bi dal 10.000 frankov, če bi jih mogel slišati vsak večer.« — »Kje pa stanuje?« — »Cesta Vermandois 13. Žalibože je pa slep in gluh.«

SUMLJIVO.

»Jaz sem se gotovo postarala, odkar se od zadnjič nisva videla?«

»O nikakor ne; kako pa vi to sodite?«

»Tako, ker mi niste zagotovili, da sem postala mlajša.«

PO LOVU.

Prvi nedeljski lovec: »Ali nisi ustrelil zajca?«

Drugi nedeljski lovec: »Zadel sam na celo množico zajcev, a so vsi mimo mene leteli.«

MLADA ŽENA.

»Moj Bog, jutri bo potekel dopust mojega moža in midva s svojimi medenimi tedni še vedno nisva pri koncu.«

PRIJAZNO.

Neka ameriška dama je trdila v družbi, da s svojimi sentimentalnimi pesmimi vsakega majhnega otroka lahko takoj uspava. »Nikar ji ne verjemite,« reče zloben Amerikancososedinji, »vsak ameriški otrok je toliko prebrisan, da se naređi spččega, samo da mu ni treba poslušati tega strašnega petja.«

DIPLOMATIČEN ODGO- VOR.

Neki bankir v Novem Yorku je dobil kupčijsko pismo, ki mu ni ugajalo, pa tudi odpošiljatelja pisma ni mogel trpeti. Kako naj temu zoprnemu človeku odgovori? Kar skrbelo ga je, da bi mu pisal prav surovo pismo, a nasproti mu je sedela njegova stenografinja in so je moral premagati.

Premislil si je in je diktiral potem z najmirnejšim glasom. »Gospod! Moja stenografinja kot dama ne more vsega napisati, kar mislim od Vas. Tudi jaz kot gospod finih navad ne morem tega izraziti. Vi pa, ki niste niti eno niti drugo, boste že razumeli, kaj mislim.«

PRAKTIČNO.

Akrobatska družina »Otroci zraka« imenovana je stanovala v četrtem nadstropju. Nekega dne izbruhne ogenj. Družina se je mogla rešiti samo na ta način, da je poskakala v nastavljene rjuhe. Člani družine so te skoke izrabili na ta način, da so se pri skoku v zraku prekopicnili čez glavo in se postavili na noge. Potem pa so vzeli krožnik in pričeli nabirati okrog gasilcev denar.

IZ ST. PETRA NA KRASU.

Pravijo, da lovci društva »Pivka« so postali fermači, zato ker posezljivi ne smejo na lov s psi braki in poganjači. Ako bi človek dobro lajat znal, bi se marsikaterikrat sam po dal;

pa ker lajat ne zna, je bolje da premišluje doma. Za zajcem s srnjakom bi šel da bi pečenko okusno snel. Obžalujem, ker lajat ne znam tako, da ves trud bi bil zaman. Psi imam poganjača, nikoli še pa fermača. Zato pa morava sedeti doma in si misliti, da sva na lovu oba. Dragi čukec Ti, vidiš, kaj mi se godi. Zato potrudi se malo Ti, pošlji vsaj fermače tri. Zaveden lovec.

PRAKTIČNO.

Mati je poslušala svoja dva nadebudna sina, ki sta se v sobednji sobi razgovarjala:

»Ko zrastem, si vzamen prav lepo ženo!«

»Jaz bom pa storil tako kot moj oče; četudi ni lepa, samo, da zna dobro kuhati.«

PREVIDNOST.

Kmet: »Ti, če se ne poberes takoj z mojega travnika, te tako razbijem, da ne boš imel niti ene kosti cele (spozna, kdo je); to je seveda, gospod župan, (v zadregi) samo za šalo.«

SOLIDNA HISA.

Družina se je preselila. Oče je zabil v steno močan žebelj, da obesiti nanj ojnato sliko. Naenkrat se odpro vrata in vstopi mal možiček: »Vi ste zabili žebelj v steno?«

»Da. Ali vas to moti?«

Možiček: Nikakor ne. Jaz stanujem na drugi strani stene in prosim, če dovolite, da obesim na drugi konec žeblja tudi jaz eno sliko.«

TIHA ŽELJA.

»Zakaj greš s svojo ženo tolikokrat po glavni promenadi?«

»Ker vedno upam, da jo v gnjeci enkrat vendarle izgemim.«

ZA ČASA VELESEJMA.

»Kdaj pa greš iz Ljubljane, dragi Pipec; saj se že štiri tedne vlačiš tudi.«

»Ne grem, dokler me ne pride žena iskat.«

PRI ZDRAVNIKU.

Gospa: »Kaj? Tri meseca naj grem na deželo? To je dolgočasna reč.«

Zdravnik: »Umreti bi morala od dolgočasje; to bi bilo za vaše živce najbolj zdravo.«

RASTOČA RAZSODNOST.

Neki star kmet je rekel: »Ko so bili moji otroci stari osemnajst let, so vedeli dosti več kot jaz, s petindvajsetimi mi leti toliko kot jaz; stari trideset let so bili že pripravljani poslušati moj svet, s petintridesetimi leti so me sami vprašali za svet in mislim, ko bodo stari štirideset let, bodo priznali, da njih oče več razume kakor oni sami.«

VOLTAIRE

(1694—1778) je srečal duhovnika z Najsvetejšim. Znan je bil kot brezverec, a koravno nikdar ni Boga tajil. Odkril se je, ko je nesel duhovnik. Najsvetejše mimo. »Ali ste se sprijaznili z Bogom!«, mu je rekel znanec. »Da, pozdraviva se, a se ne zgovarjava.« Globoki pomen tega odgovora je vera v Boga.

METLA KOT SNUBAČ.

Mlad bogat posestnik reče svojemu prijatelju: »Poglej ta le metla mi bo izbrala ženo.« Povabil je veliko družbo, med njimi precej mladih deklet, in jo je peljal po obedu na vrt. Pota so bila skrbno izravnana in potresena s peskom; na enem je ležala metla. Nekaj deklic se je izpodtaknilo na njej, nekaj jih je pa stopilo čez. Nazadnje je prišla deklica, ki jo je pobrala in postavila v kot. To se je bogatemu posestniku zelo dopadlo, seznanil se je z njo, našel na njej vse polno drugih lastnosti in jo je poročil. »Nikdar se nisem kesal.«

ENERGIČNI BUDILEC.

Slavni francoski naravoslovec grof Buffon (1707—1788) je zelo rad spal. Ker je pa imel zmeraj dosti dela, je sklenil, da bo vstajal pozni ob šestih, poleti pa ob petih. Njegov služabnik Jožef je dobil vsak dan en frank, da ga je zbudil; imel

je najstrožje povelje, da ga pod nobenim pogojem ne sme pustiti spati.

Nekoč Buffon nikakor ni hotel iz postelje, Jožef si ni znal drugače pomagati in ga je potegnil za noge.

»Nesramnež nesramni, zapodil te bom,« se je drl Buffon.

Služabnik je šel iz sohe, da je prišel takoj zopet nazaj, s skledo ledene vode, ki jo je zhlil na gospodarja. Nato je brž izginil in se ni pokazal več ur.

»Le pridite sem, ljubi Jožef,« mu je rekel grof, tu imate frank, prav pošteno ste si ga zaslužili.«

»Temu človeku se imam zahvaliti za štiri zvezke svojega prirodoписа,« je pripovedoval Buffon pozneje v prijateljskem krogu.

DVA OSLA.

Prva Beethovenova dela se lipskemu glasbenemu ravnatelju Schichtu niso nič dopadla. Kratkotrajno je izjavil: »Beethoven je osel« in se ni več brigal zanj. Pametnejšim prijateljem glasbe se je slednjič posrečilo prepovoriti Schichta, da je šel poslušati Beethovenovo opero »Fidelio.« Molč je strogi kritik poslušal in častilci Beethovena niso vedeli, kakšna bo sodba. Nazadnje ga eden vpraša, kako je zadovoljen. »Moja sodba o oslu je bila že prava, sarno osel sem bil jaz in ne Beethoven.«

Poslano.

»Narodna knjigarna« združena s papirnico v Gorici, Via Carducci št. 7 ponovno obvešča svoje cenjene gg. odjemalce in gg. trgovce na deželi, da g. MATKO LOVKO NE POTUJE VEČ ZA »NARODNO KNJIGARNO« IN NI POOBLASČEN NE SPREJEMATI NAROČILA IN NE VPLAČILA ZA NJO.

Obenem naznanjamo, da »Narodna knjigarna« v Gorici, VIA CARDUCCI ŠT. 7, NIMA NIČ SKUPNEGA S

KNJIGARNO »KATOLISKEGA TISK. DRUŠTVA« V MONTTOVI HIŠI, ampak »Narodna knjigarna«, Via Carducci št. 7 JE PODJETJE ZASE, KI JE ZDRUŽENO Z »NARODNO TISKARNO IN KNJIGOVESNICO«, Via C. Favetti št. 9, v S. Gregorčičevem Domu. — Kdor govori po deželi, da ste obe knjigarni eno in isto in se predstavlja kot zastopnik obeh, TA SLEPARI.

Gorica, 19. sept. 1924.

»Narodna knjigarna«, Via Carducci št. 7.

Sod. svetnik KORŠIČ MIRKO

je odprl

odvetniško pisarno

v Gorici, v ulici XXIV Maggio št. 8

(prej Via Tre Rè)

in vodi nadalje vse tekoče zadeve Dr. H. TUMBA, ki je

imel prej pisarno v istih prostorih.

AKO ŽELITE NAKUPITI DOBRO BLAGO IN ELEGANTO IZGOTOVLJENE OBLEKE PO NAJNIŽJI CENI, OBRNITE SE EDINO NA DOMAČO TVRDKO

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 -- GORICA -- Via Carducci 3

Tam dobite blago po sledečih cenah:

Družinsko platno 150 cm.	od L. 8.— naprej	Krminsko za srajce	od L. 3.50 naprej
Madonna 150 cm.	8.—	Saten črn in barvan	5.50
Madonna 80 cm.	3.50	Naglavne rute	2.50
Medapolan Reclam 80 cm.	3.—	Panama za srajce boljše vrste	4.80
Sposalizio 80 cm.	4.50	Popelin za ženske obleke	14.50
Kuhinjske brisače	1.90	Volna fina Gaberden	28.—
Prtiči	2.50	Moške hlače	14.—
Brisače	3.—	srajce	15.—
Odeje volnene	34.—	spodnje hlače	9.—
finejše vrste	65.—	Ženske srajce	8.—
Koltre	50.—	Žamet moški	9.—
Posteljna pregrinjala bela in		Hlačevina	4.—
barvava	25.—	Moške obleke	60.—
Gradl za postelje	3.20	Obleke za birmance	30.—
Zephir za srajce	3	Izgotovljene štramace	50.—
Perkali rožasti	3.20	Velika izbira moškega sukna	10.—

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani

Andrej Mavrič - trgovec.

MASČEVANJE.

»Ali so ženske maščevalne?«
 »O da, jaz vem za slučaj, ko je mož hotel kupiti dolgo pipo, žena pa mu je dejala: »Če kupiš tako pipo, se ločim od tebe!«

»In potem?«
 Mož je kupil pipo in žena se ni ločila.

Listnica uredništva.

J. J. D.: Oglasite se večkrat s takimi spisi. Pozdrav! — Solkan: Koš. cijus požracijus! — Republika Ve. liki Dol: Vrag vzemi Vaše pismo! Kdo kaj razume? Cenčate na dolgo in široko. V želodcu Vam je ostalo društvo. Le »lejš« zakašljajte, pa se Vam »porigne« — in spot boste zdravi. V prihodnje pa kaj bolj pametnega in ne pozabite se podpisat! — Tajnik gopajskega društva »Kroj.« Vaši štruktji so nevžitni. Čuk je skoraj »majhne delal.« ko je čital o njih.

»Zdravnik«: Frsk, frsk — v košl
 »Gorenje polje: Vaših »čačk« ne moremo čitati.

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN
 DENAR V JUGOSLAVIJI
 Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. Z.

v novopreurejenih prostorih
 v Ljubliani
 Met. i trg. šte. 6

sprejem vloge na hranilni knjižice in tekoč račun, jih obrestuje po 8%

ter jih plačuje takoj brez odpo-
 vedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.
 Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Se vidi v Gorici na Travaluku št 15

živeča

princezinja ANETA

čudovita vedeževalka,
 rojena brez rok in brez nog 25. julija 1890.

Se producira v Gorici le za nekaj časa.

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Glus. Verdi 1.
 nasproli velikemu sentenišču
 v Marzinovi hiši

Tapeti in pokrivala ob posteljnja-
 kih (edina zaloga iz Čehoslovaške),
 zaloga manufakturnega blaga na de-
 balo in na drobno.

Blago najboljšje. Cene skrajno nizke.

EDINA V GORICI
 odlikovana

TOVARNA KISA

FRANC KRALJ

v GORICI - Via Cappuccini 9

Izdeluje najboljše vrste kis.

V zalogi ima pristni vinski kis,
 kakor tudi drugi najboljši kis.
 Cenjenim odjemalcem se pripo-
 roča za obilen obisk.

CENE ZMERNE : : : : :
 : : : : : POSTREŽBA TOČNA

Izborna
 MOTORNO KOLO
 na prodaj.

Več se izve v „Narodni
 Knjigarni“ v Gorici.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za
 brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh
 operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-
 osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na elek-
 trično gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev,
 sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje,
 mesarske in knjigoveške ter vse druge nože
 in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
 POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz
 najboljših tovarov.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške po-
 trebščine in papir

po cenah brez konkurence
 kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Je
 milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za Čuka
 na pa'ci za drugo polletje v znesku
 Lir 7.50?

Krema maršala iz kakao in jaje L 12.— liter (steklenica).
 Elisir China alla Coca e Kou, močan, oživi želodčevje L 16.— liter.
 Marsala Trapani Superiore L 5.— liter.
 Vermouth Torino, Vermouth beli L 5.— liter.
 Fini Konjak, Šampanjec tri zvezde L 10.— steklenica, 1/10.
 Zganje iz tropin L 10.—11 liter.
 Razni likerji — Fernet, Bitter, po konkurenčnih cenah.

Žgalnica likerjev v Gorici
 trg Sv. Antona starega šte. 7.

Velik sejm za čevlje
 v GORICI

Via Garibaldi št. 4

Razprodajne cene.

Otvoritev 11. avgusta
 Velikanska likvidacija!